

DE L'ISIDOR CÒNSUL

ISIDOR CÒNSUL, EN EL RECORD

Tenies nom de bisbe i la seva corpulència,
però el rellotge de sorra de la teva vida
es va buidar massa aviat i a destemps.
Ningú no s'ho esperava en un cos robust
i resistent com el teu, en una fortalesa com la teva
que gosava enfrontar-se a tots els vents,
de mar i de muntanya, avesada a tota mena de reptes
temptadors que trucaven a la porta de la teva ànima
i els acceptaves confiat en la victòria que gairebé sempre
no va ser esquerpa per a tu.

Fores un triomfador, tot i que res no et va ser fàcil.
Ho sabies i oposaves, a cada nova proposta
engrescadora, a cada nova ona creativa, la força
del teu ànim d'home resistent, d'arrels muntanyenques,
bregat en tota mena de tempestes. Confiat en tu mateix,
jove i feliç de tanta sort, vas conquerir la dona
que estimaves, i compartir amb ella cançons de joventut
en escenaris; el camí de la vida, massa curt; i els dos fills
del vostre amor. I a la dolça Cervera segarrenca la vostra casa
d'estiu s'obria als amics, als camps de blat i a la plaça Major.

De tant que estimaves els llibres, te'n vas fer editor.
Amic dels teus amics, els protegies. Cada estiu fèieu
rotllana de germanor als cims de les muntanyes
pirinenques, envoltats d'escriptors.

Del poble del teu pare en vas fer un mite.
Des del balcó de la casa contemplaves el món.
Espés fou sempre el teu redós, Bellpuig el bressol,
i la gran Barcelona, l'ona expansiva de la teva sort,
-on vas créixer, i fer créixer, i fer decreïxer-
i de la dissort, quan la mort, indiscreta, et tustà l'espatlla.

Els teus amics dels cims de les muntanyes van perdre, perplexos,
l'Oficiant Major. I Cervera perdia el pregoner de la Festa de Sant
Magí, que tant estimava i fidel seguia, l'Isidor.

Rosa Fabregat
(juliol, 2010)